

Arrest

nr. 73 901 van 25 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit vergelijking van de vingerafdrukken van verzoeker in de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds op 22 augustus 2008 een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland.

Op 17 februari 2009 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan Griekenland op grond van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: Dublin-II-Verordening).

De Griekse overheid reageert niet binnen de termijn voorzien in artikel 18, § 1 van de Dublin-II-Verordening op het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten, wat conform artikel 18.7 van diezelfde verordening gelijkstaat met een stilzwijgende aanvaarding van het overnameverzoek.

Niettegenstaande de voorafgaande stilzwijgende aanvaarding door Griekenland wordt de asielaanvraag van verzoeker doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 18 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna afgekort: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dient verzoeker op 17 juni 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 21 september 2010 verwerpt de Raad dit beroep, bij wijze van arrest nr. 48 384.

Op 21 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 11 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M.M.(...)
geboren te S.(...), op (in) (...) alias L.(...), (...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.10.2010*

Overwegende dat betrokkene op 23.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 18.05.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat op basis van betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal ernstig kon getwijfeld worden aan zijn beweerde verblijf in het dorp S.(...) in het district B.(...) in de provincie L.(...) en bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas, dat zich recentelijk in deze streek zou hebben afgespeeld; betrokkene op 17.06.2010 tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); dit beroep op 23.09.2010 door de RVV werd verworpen; betrokkene op 27.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat hij verschillende nieuwe documenten aanbrengt die hem door zijn broer zouden zijn toegestuurd; betrokkene een dreigbrief van de taliban; foto's van zijn winkel, een brief van de Dienst bevolkingsregistratie (+ vertaling) en de enveloppe van de zending voorlegt; uit de poststempels op de enveloppe blijkt dat betrokkene deze documenten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen waardoor deze documenten niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd; betrokkene stelt dat er in de beslissing van het CGVS en tijdens zijn interview fouten zouden zijn gebeurd; betrokkene de kans had bij de RVV beroep aan te tekenen tegen de beslissing van het CGVS en dat ook heeft gedaan; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker op het eind van zijn verzoekschrift vraagt de bestreden beslissing te schorsen, wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. *In casu* wordt in het opschrift van het verzoekschrift enkel vermeld dat het een “*verzoekschrift in beroep tegen een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken*” betreft, zodat verzoeker geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet:

Dat artikel 51/8 stelt dat “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)”

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Geneve aan te tonen:

- 1 een dreigbrief van de Taliban,
- 2 foto's van zijn winkel,
- 3 een brief van de Dienst Bevolkingsregistratie (+vertaling)
- 4 enveloppe van de zending

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel

51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.

Met betrekking de neergelegde document stelt de verwerende partij dat "betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag";

Dat het gegeven hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is;

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;

Wat de nieuwe gegevens betreft aangaande het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

UNHCR stelt in de Eligibility guidelines van juli 2009 (zie p.43):

"However, due to the fluid and volatile nature of the conflict, lack of comprehensive monitoring and Reporting from all conflict areas and variations in terms of numbers of civilian casualties reported UNHCR is not in a position to designate specific conflict areas of Afghanistan in which there is a serious and indiscriminate threat to the life, physical integrity or freedom of Afghans as a result of generalized violence or events seriously disturbing public order. As such, claims made by Afghan asylum-seekers on the basis of a fear of serious and indiscriminate harm arising from the armed conflict in Afghanistan should be assessed individually on their merits, in light of the evidence presented by the applicant and other current and reliable information on the place of origin."

Gezien de veiligheidssituatie in Afghanistan nog altijd onstabiel is.

Dat de beleid van de Commissaris generaal inzake asielaanvragen van Afgaanse asielzoekers van september 2010 meldt dat:

De provincie L(...), waar verzoeker van afkomstig is, dat de hele provincie in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

De tegenpartij betwist niet dat verzoeker afkomstig is van het district B(...), gelegen in de provincie L(...).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Afghanistan en vooral met de beleidsnota van de Commissaris Generaal van september 2010, mist de bestreden beslissing dan ook voldoende feitelijke en Juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, toont verzoeker niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissingen, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de zogenaamde nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht, dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond door verzoeker.

In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarin de tweede asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk behandeld wordt, maar een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst er op dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr.143.021). Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Verzoeker is van mening dat hij nieuwe elementen naar voren heeft gebracht teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève aan te tonen. Hij legt hiervoor volgende documenten neer: een dreigbrief van de Taliban, foto's van zijn winkel, een brief van de Dienst Bevolkingsregistratie (+vertaling) en de enveloppe van de zending.

Verweerder motiveert als volgt aangaande de vermeende nieuwe stukken die verzoeker aanbrengt:

“betrokkene een dreigbrief van de taliban; foto's van zijn winkel, een brief van de Dienst bevolkingsregistratie (+ vertaling) en de enveloppe van de zending voorlegt; uit de poststempels op de enveloppe blijkt dat betrokkene deze documenten reeds tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen waardoor deze documenten niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd”

Uit de enveloppe die verzoeker zelf heeft bijgevoegd als nieuw stuk blijkt dat de verzending van bijgevoegde stukken vanuit zijn herkomstland is gebeurd op 3 augustus 2010. De enveloppe met desbetreffende documenten werd aan verzoeker aangeboden op 10 augustus 2010, maar verzoeker was niet aanwezig. Uit de stukken blijkt dat verzoeker de zending vóór 26 augustus 2010 heeft afgehaald. Dit is voor de laatste zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die immers plaats vond op 15 september 2010.

In casu toont verzoeker niet aan dat de betwiste documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Concluderend kan worden gesteld dat de elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht eventueel nieuw zijn, in de zin dat zij nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar dat niet blijkt dat zij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerste asielaanvraag of dat deze gegevens blijk kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kon derhalve besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Gezien de verwerende partij in alle redelijkheid motiveerde waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de gegevens ten onrechte niet aan een grondiger onderzoek heeft onderworpen. De Raad benadrukt dat het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing op zich onvoldoende is om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of deze schending op een ontvankelijke wijze werd aangevoerd, het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van verweerder. Evenmin toont verzoeker dit aan. Ook toont verzoeker geen vaste gedragslijn aan van verweerder, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal op 18 mei 2010 de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeker. *In casu* werd vastgesteld dat er ernstig getwijfeld kon worden aan verzoekers verblijf in die provincie en aan zijn asielrelaas. Zoals hiervoor reeds besproken heeft verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangebracht, zodat de verwerende partij zich kon beperken tot het nemen van een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Waar verzoeker volhoudt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, uit hij kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal. Het komt de Raad niet toe om in het kader van huidig beroep de beslissing van de commissaris-generaal te gaan herbeoordelen.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU